



KONCERTNI GLASNIK ŠT. 12

SEZONA 1936/37

KONCERT  
SLAVKO POPOV  

---

---

  
(VIOLONCELLO)

\*

V petek 15. januarja 1936  
Mala filharmonična dvorana  
Začetek točno ob 20. uri







## SPORED:

- Beethoven:* Sonata v a-duru  
Allegro moderato  
Scherzo  
Adagio  
Allegro vivace
- Saint-Saens:* Koncert v a-molu v 1. stavku

\*

- Bruch:* Kol Nidrei
- Schumann:* Sanjarija
- Moskovski:* Kitara
- Rahmaninov:* Elegija
- Faure:* Havanera
- Popper:* Pesem

Pri klavirju: prof. Marijan Lipovšek



## K sporedu

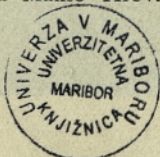
Na sporedu nocojšnjega koncerta je na prvem mestu Beethovnova sonata za violončelo in klavir v A-duru op. 69., ki je po vrsti tretja izmed petih sonat, katere je napisal Beethoven za ta dva instrumenta. Menda ne najdemo zlepa v Beethovnovih skladbah tiste dobe, ko se ga je že lotevala naglušnost in ko je tej svoji nesreči dal toliko mračnega izraza v skladbah (njegova tragična življenska simfonija v c-molu je op. 67.), toliko iskrene lahkote, toliko vzorne klasične apolonične lepote in stroge, nedramatične tematike, kakor v tej sonati. Celo Adagio, s katerim je Beethoven rad razodeval temne globine svoje razdvojene duševnosti, ima tu sicer zrelejši, a tudi umerjenejši značaj skladateljevih zgodnjih počasnih stavkov, od katerih ga loči edino to, da je stavek izredno kratek.

Saint-Saensov koncert op. 33. za violončelo in orkester, ki ga nocoj nadomešča klavir, je prvi izmed dven violončelo-koncertov (drugi v B-duru je op. 119.). Saint-Saens je protipol Debussyja, tipični francoski klasicist, nasprotnik impresijonizma, skladatelj preciznega, precej hladnega, a korektnega sloga. V njem se zrcali francoski smisel za obliko, pa tudi sproščenje od preveč povezane arhitekture: francoska duhovitost ni nikdar ostala konvencionalna (tudi pri klasicistih ne), temveč si je znala poiskati na pravem mestu svobodnih poti v mejah nekakšne salonske taktike. Vendar je Saint-Saens poleg Francka eden redkih francoskih skladateljev, katerih tehtnost in ustvarjajoča sila se kljub močni zvočni povezanosti z ostalo francosko glasbo kaže ravno v oblikovnem ustvarjanju.

Ostali del koncerta tvorijo manjše skladbice. Bruchov »Kol Nidrei« op. 47. je hebrejska melodija. Bruch (1838—1920), ki je nekaj poznoromantik, je kraljeval z bogato iznajdljivostjo v svoji melodiki. Njegova znamenitejša dela so zbori z orkestrom (kantate, oratoriji). Schumannova »Sanjarija« je predelana skladbica iz njegovih »Otroških slik«. Moskovskijeva »Kitara« in Rahmaninova »Elegija« nam pokažejo rusko priložnostno instrumentalno ustvarjanje. Fauré (1845—1924) je vez med francoskimi klasicisti in impresijonistično šolo. Njegova glasba ima dokaj lastnosti profinjene klasične arhitektonike pa tudi dovolj barvitosti impresijonizma. Popper (1843—1913) je bil največji violončelist svoje dobe (učenec Goltermanna na praškem konservatoriju). Skladal je razna virtuozna dela za violončelo.

DT II-7 Blon E/1306

Izdala Glasbena Matica v Ljubljani. — Odgovarja Karel Mahkota.  
Tiskarna Makso Hrovatin v Ljubljani.



2015/3312/10